

Een dagje zeevissen is niet alleen leuk, maar met een leuk maaltje vis ook lekker.

UITWAAIEN OP DE WESTERSCHELDE

Jaarlijks monsteren tienduizenden mensen aan op sportviskotters en -charters. Gezellig een dagje met vrienden, familie of collega's uitwaaien op het ruime sop en als het meezit na afloop een leuk klusje vis voor thuis in de pan. Hét Visblad stapte begin december voor een reportage in Vlissingen aan boord van de Wiesje.

TEKST JORAN BAL FOTOGRAFIE SANDER BOER CAMERA FERDINAND VAN DAM

Als we 's ochtends vroeg in de haven van Vlissingen

aankomen, staat het Brabants-Belgische gezelschap dat vandaag met de Wiesje de zee

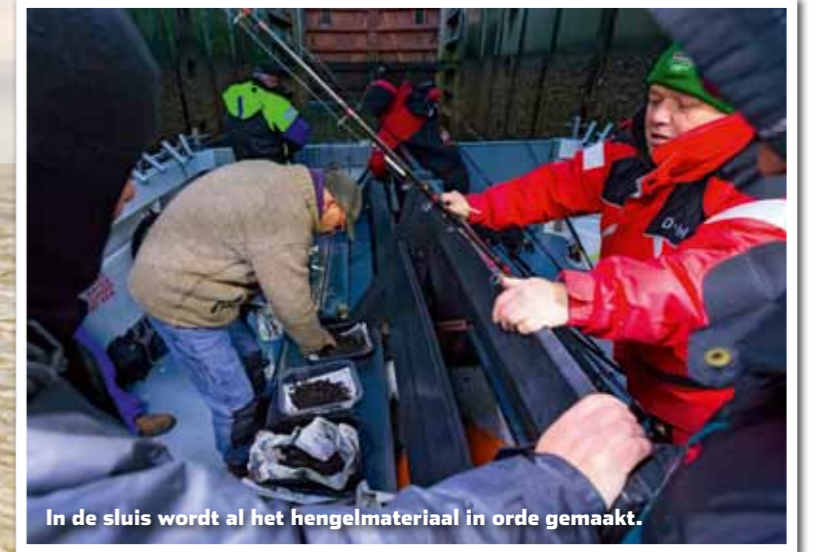
op gaat al te trappelen van ongeduld. Gehuld in diverse lagen warme kleding en voor-

zien van voldoende hengel-materiaal hoeven Jos, Louis, Greg, Luc en Helmut niet lang te wachten tot schipper Hank Perrée en zijn deckhand in de vorm van zoon Jerom aan komen varen met de catamaran. Na een hartelijke begroeting – de mannen gaan per jaar zo'n vijf keer met de Wiesje mee – is alles en iedereen aan

boord en kunnen we de kleine sluis door die toegang geeft tot de Westerschelde.

KARTELRANDJE

Om op de visstek te komen, hoeven we niet ver te varen. "We gaan vandaag naar de Spijkerplaat", licht Perrée de bemanning in over de bestemming. "Met de combinatie van

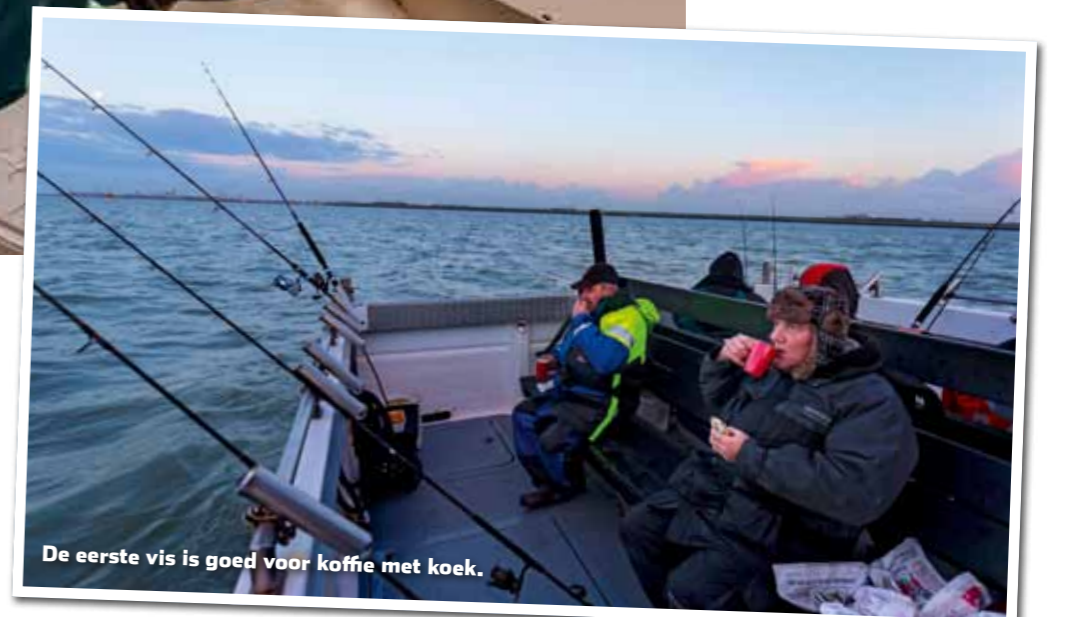

In de sluis wordt al het hengelmateriaal in orde gemaakt.

westenwind en springtij is het namelijk geen doen om buitengaats te gaan vissen. Kijk maar naar het kartelrandje op de golven die je voorbij Vlissingen ziet." Dat we kunnen gaan vissen, is op zich al een klein wonder. Gezien het onstuimige weer van de dag ervoor en de stormvoorspelling voor enkele dagen later zitten we vandaag precies goed. "Ook omdat de wind en het opkomende tij het water dezelfde kant opduwen. Met afgaand water zou het hier ook een grote klotsbak zijn geweest."

SPIJKERPLAAT

We tellen dus onze zegeningen, maar veel tijd hebben we daar niet voor. Binnen tien minuten liggen we al geankerd op de rand van de Spijkerplaat.

De eerste vis is goed voor koffie met koek.

Hengelmateriaal kan vaak aan boord worden gehuurd, aas van tevoren worden besteld.

Deze zandplaat in de monding van de Westerschelde vormt onder water een flinke bult, waar zich allerlei dierlijk leven (garnaaltjes, krabben) en dus ook vis verzamelt. “Het is hier zo’n twaalf meter diep, de stroming begint er net in te komen, dus doe je best. Zeker omdat de eerste ronde koffie pas komt nadat de eerste vis

aan boord is verschenen”, spoort Perrée zijn gasten aan. Daarna duikt hij direct de kajuit in om koffie te gaan zetten. “Met zo’n ervaren ploeg en mooi getij kan het nooit lang duren voordat er vis wordt gevangen.”

KOFFIE, KOEK EN KUS

Dat blijkt, want de eerste scharren melden zich werkelijk binnen no time. De koffie met koek wordt dankbaar aanvaard, de kus van de schipper voor Jos – die als eerste vis aan boord wist te brengen – met ietsje minder enthousiasme. Onder een fijn winterzonnetje wordt er fanatiek gevestigd; en niet zonder resultaat. Iedereen weet de schar, soms echt flinke lappen, en de wijting wel te vinden. De sfeer zit er

dan ook goed in. “Dit is voor mij een heel relaxed dagje”, zegt Perrée terwijl hij de weersverwachting scherp in de gaten houdt. “Deze jongens kunnen allemaal vissen, zijn tevreden met zo’n twintig tot dertig vissen de man en lossen het zelf op als er lijnen in de knoop zitten of een haak moet worden aangezet.”

BONTE MIX

De tekeningen met uitleg over het uptide vissen (zie kader-tekst) die klaar liggen voor opstappers die nog geen enkele ervaring hebben met het bootvissen, zijn vandaag dan ook niet nodig. “Van doorgewinterde zeeviscracks tot abso-

lute beginners – jong en oud, man en vrouw – ik krijg echt allerlei soorten mensen aan boord”, zegt schipper Perrée. “Vaak in groepen: collega’s van het werk, vaders met zonen, hele afvaardigingen van één familie, vriendengroepen, vismaten of zoute afdelingen van hengelsportverenigingen. Die grote diversiteit maakt iedere visdag weer interessant. Een paar extra scharren, wijtingen of gullen op een dag maken voor mij het verschil niet.”

COACHING

Denk nu overigens niet dat Perrée er niet alles aan doet om zijn klanten hun visje te laten vangen. Zittend bij de kajuitdeur houdt hij de boel nauwlettend in de gaten. Af en toe ‘streng’ coachend – ‘Greg, rechterhengel!’ – of in actie schietend als er een gulletje moet worden geschept. Naarmate de ochtend vordert zet hij ook iedereen nog eens extra op scherp. “Het opkomende water wordt nu nog langs de zandplaat gedrukt. Maar als de stroming er straks echt goed in komt, knalt die met volle kracht over de Spijkerplaat heen. Je zult zien dat de aanbeten dan minder talrijk worden. De platvis haakt op dat moment af, alleen de gul aast nog in die sterke stroming.”

LATE LUNCH

Het serveren van de broodjes warme worst en begeleidende kop erwtensoep stelt Perrée dan bij voorkeur ook nog even uit totdat de ‘klad’ er een beetje inkomt. “Nu ze nog redelijk wat vis vangen, laat ik ze lekker hun gang gaan. Het

Kapitein en keukenprins Hank Perrée.

is eigenlijk net zoals in mijn vorige job als autoverkoper: je moet ervoor zorgen dat de mensen het naar hun zin hebben.” Op het moment dat de stroming er echt hard inkomt, wordt het water troebel en lopen de aanbeten duidelijk terug. In combinatie met

de forse plens regen en iets aantrekkende wind voor de ploeg uit Achtmaal en omgeving het sein om in de kajuit van de lunch te gaan genieten.

GUL BELOFTE

Daar krijgen ze van de schipper niet alleen de keuze voor mayo, ketchup, mosterd of een mixje voorgelegd, maar ook die om een stukje te verkassen of het hier uit te zingen totdat er weer lekker kan worden gevestigd. “Verkassen is puur cosmetisch, want het stroomt daar nu net zo hard.” De belofte van Perrée dat er op deze stek zeker nog wat gulletjes uit zullen komen, doet de groep besluiten het anker op zijn plek te laten liggen. “Als Hank zegt dat verkassen feitelijk niets uitmaakt, dan vertrouwen we daar blind op” zegt Helmut. “We gaan ieder jaar meerdere keren met hem de zee op en hebben dan aan het eind van de dag steevast een leuk maaltje vis voor de pan – en zelf ook nog eens lekker gegeten en gedronken.”

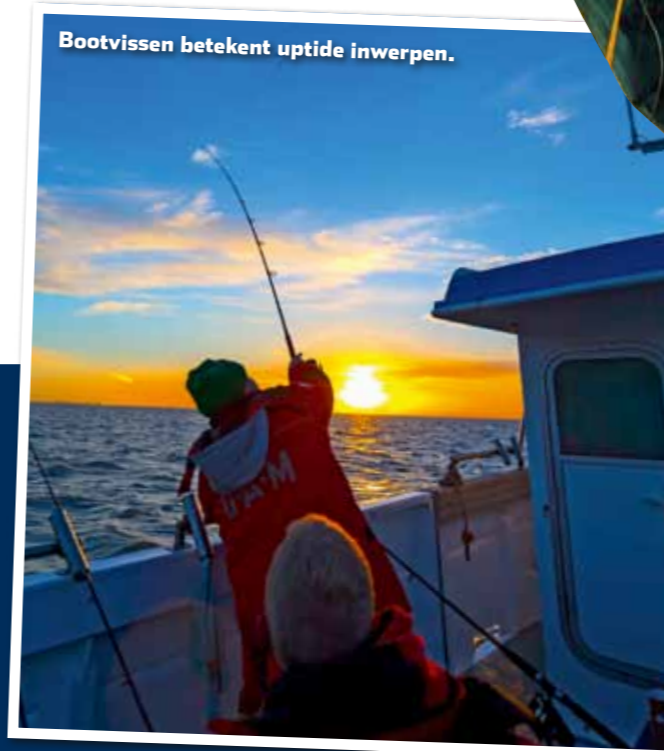
TEGOEDBON

Zodra de stroming wat is afgezwakt, wordt de belofte van

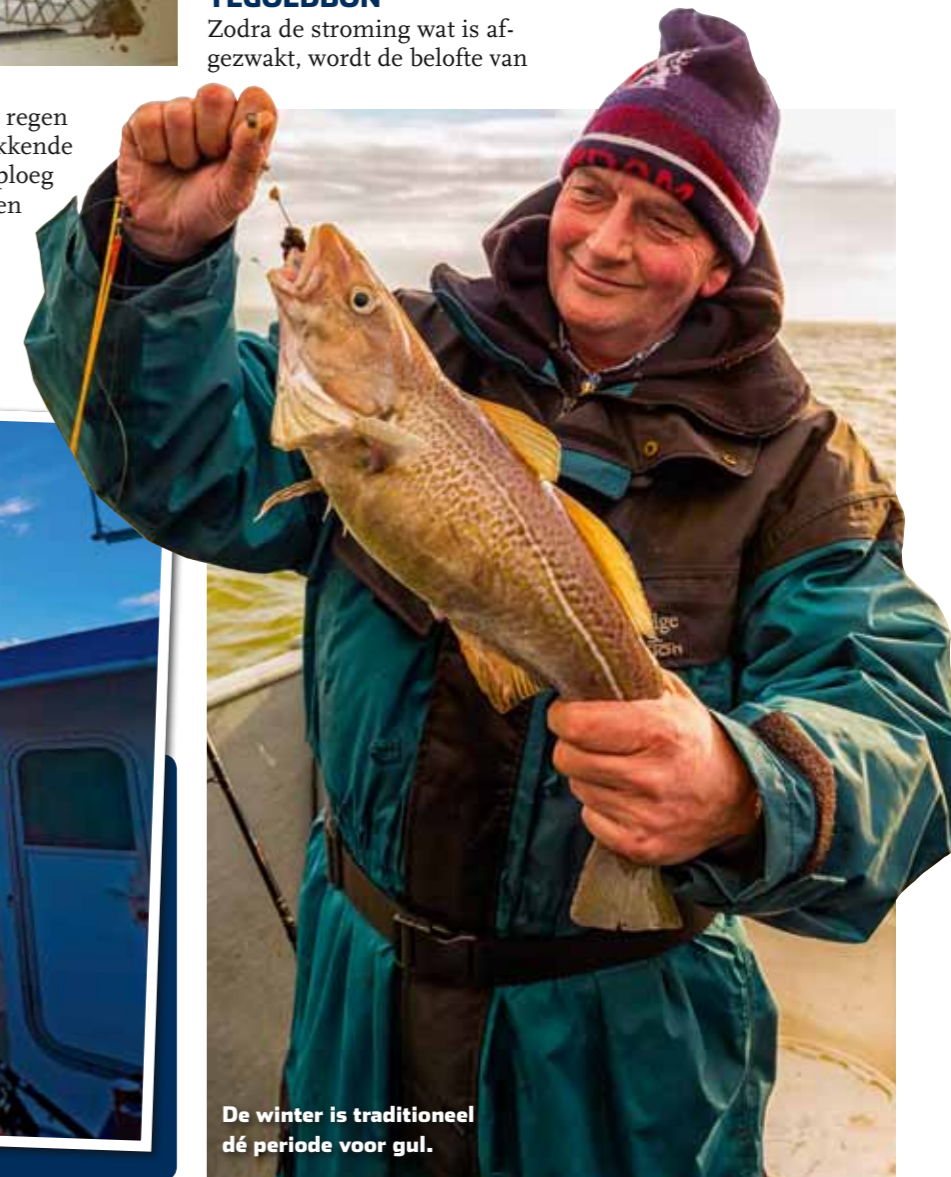
de schipper vrij snel ingelost. Zowel links als rechts van de boot komen met regelmaat mooie gullen boven. Met de sigaar stevig tussen de tanden geklemd en een grote glimlach op het gezicht gebeiteld, assisteert Perrée waar nodig met het scheppen van de vis. Iedereen heeft inmiddels een mooi klusje vis bij elkaar gehengeld, dus als er aan het eind van de middag weer een fikse regenbui aan komt zetten is het besluit er een einde aan te breien snel genomen. De tegoedbon voor een keer gratis opstappen – Perrée geeft zijn opstappers vangstgarantie – hoeft nu ook weer niet te worden uitgeteerd. Zelfs de cameraman heeft in een onbewaakt ogenblik zijn visje – een doublet wijting – gevangen!

Paternosters (onderlijnen) met verzwarende drukken het aas mooi tegen de bodem.

Bootvissen betekent uptide inwerpen.

De winter is traditioneel dé periode voor gul.